

Dosar nr. 1111

ROMÂNIA

CURTEA DE APEL QWQW
SECȚIA I CIVILĂ

ÎNCHIEIERE

Ședința publică din 07 mai 2018

Completul compus din:

Președinte: ABC, judecător

Judecător: DEF

Grefier: DEF

S-au luat în examinare apelurile declarate de pârâții GHI și MNO împotriva sentinței civile nr.208/2017 din 31 mai 2017, pronunțată de Tribunalul QW în dosarul nr.1111, intimat fiind reclamantul JKL.

Dezbaterile asupra necesității formulării unei întrebări preliminare către Înalta Curte de Casație și Justiție au avut termen de judecată la 04 mai 2018, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, iar instanța având nevoie de timp pentru a delibera a amânat pronunțarea la 07 mai 2018, când, în aceeași compunere, a pronunțat următoarea soluție:

CURTEA

I. Situația de fapt și obiectul cererii de chemare în judecată:

Prin acțiunea înregistrată la data de 22.02.2017 pe rolul Tribunalului QW, reclamantul JKL a chemat în judecată pe pârâții GHI și MNO pentru ca, prin hotărârea ce se va pronunța, să fie anulată parțial dispoziția nr.22/01.02.2017, emisă de GHI, și, în consecință, să fie restituit în natură doar reclamantului imobilul teren în suprafață de 10950 m.p. situat în intravilanul comunei PR, sat ST, județul QW.

În motivarea acțiunii, a arătat că a fost singurul care a formulat contestație împotriva dispoziției nr.643/22.12.2004, emisă de GHI, iar prin sentința civilă nr.156/14.05.2007, pronunțată de Tribunalul QW în dosarul nr.3110/46/2006, a fost admisă această contestație, a fost anulată dispoziția atacată și s-a constatat că este îndreptățit să primească despăgubiri pentru construcții, în valoare de 19725 lei, respectiv să primească în natură terenul de 10950 m.p. menționat anterior, cu privire la care s-a reținut că nu a fost atribuit prin titlul de proprietate emis în favoarea sa.

Sentința a rămas definitivă și irevocabilă prin respingerea ca nefondat a apelului declarat de primar, conform deciziei civile nr.94/A/20.05.2009, pronunțată de Curtea de Apel QWQW în dosarul nr.37/46/2009.

Se mai arată că prin dispoziția atacată în prezenta judecată imobilul compus din construcțiile amplasate pe un teren pentru care s-ar fi reconstituit dreptul de proprietate în condițiile Legii nr.18/1991 a fost restituit nu doar reclamantului, ci și pârâtei MNO, în calitate de moștenitori ai defunctului XYZ.

Solicitarea formulată de ambii moștenitori în baza Legii nr.10/2001 a fost soluționată în sensul restituirii în natură doar a construcțiilor și al respingerii cererii de restituire în natură a unor suprafețe de teren, astfel că în patrimoniul acestora au intrat doar construcțiile potrivit dispoziției nr.643/22.12.2004.

Cum reclamantul a fost singurul care a atacat această dispoziție iar titlul executoriu reprezentat de sentința civilă nr.156/14.05.2007 îl vizează numai pe acesta, terenul de 10950 m.p. nu poate fi restituit în natură și pârâtei MNO.

Învederează reclamantul că potrivit dispoziției nr.643/22.12.2004, în patrimoniul pârâtei, terenul de 10950 m.p. nu a existat nici sub formă de despăgubiri, nici restituit în natură, această dispoziție dobândind în privința pârâtei caracter definitiv prin neatacarea în instanță.

Pe de altă parte, se susține, GHI a emis dispoziția nr.22/01.02.2017 în procedura de executare silită declanșată de reclamant.

În drept, acțiunea este întemeiată pe art.26 alin.3 și celelalte dispoziții ale Legii nr.10/2001.

Prin întâmpinare, pârâta MNO a formulat următoarele apărări:

A apreciat că fiind atacat un act administrativ fiscal, competența materială în soluționarea litigiului aparține Completului Specializat de Contencios Administrativ și Fiscal al Tribunalului QW.

A invocat și excepția inadmisibilității acțiunii pentru lipsa plângerii prealabile, apoi pe cea a lipsei calității procesuale pasive a Primarului Comunei PR, arătând că unitatea administrativ-teritorială este subiect juridic de drept fiscal, nu primarul.

Pe fondul cauzei, a arătat că nu s-a dezbătut succesiunea defunctului XYZ, deci în baza notificărilor formulate pe temeiul Legii nr.10/2001 ambelor părți le revine o cotă de 50% din terenul lăsat moștenire.

Dispoziția nr.643/22.12.2004 se referă doar la construcții, nu și la teren.

Faptul că ulterior doar reclamantul a atacat în instanță această dispoziție nu înseamnă că a devenit proprietarul exclusiv al terenului, deoarece acesta nu a făcut cunoscut instanței că pentru acest teren nu a fost dezbătută succesiunea și nu s-a ieșit din indiviziune.

Arată pârâta că ambele părți sunt descendenți ai defunctului, de aceea dispoziția atacată în prezentul litigiu este legală.

Terenul este liber de sarcini iar potrivit art.7 alin.(2) din Legea nr.10/2001, dacă restituirea în natură este posibilă, persoana îndreptățită nu poate opta pentru măsuri reparatorii prin echivalent. Astfel, nu se poate susține că a beneficiat numai de construcții.

Câtă vreme părțile nu au ieșit din indiviziune, se susține, capătul de cerere constând în restituirea în natură a terenului doar către reclamant este inadmisibil.

Și pârâatul GHI a formulat întâmpinare, arătând că reclamantul, în calitate de fiu al defunctului și pârâta, în calitate de nepoată de fiu, deci moștenitori, au formulat notificări în baza Legii nr.10/2001, acceptând astfel succesiunea lui XYZ.

În nicio împrejurare reclamantul nu a contestat calitatea de moștenitor a pârâtei, care, prin formularea notificării, a fost repusă în termenul de acceptare și a acceptat moștenirea.

Dacă această calitate de moștenitor a fost recunoscută de lege, organul administrativ nu are competența de a o anula.

Conform titlului de proprietate nr.129918/28.09.2004, mai sunt alți trei moștenitori ai lui XYZ, dar în baza Legii nr.10/2001 au formulat notificări doar reclamantul și pârâta.

Pârâatul consideră că prima contestație formulată de reclamant împotriva dispoziției nr.643/22.12.2004 constituie un act de conservare al coindivizarului, efectuat atunci când există riscul ca bunul să rămână în proprietatea statului.

Demersurile întreprinse de unul dintre coproprietari pentru restituirea imobilului preluat abuziv au caracterul unor acte de conservare a drepturilor celorlalți coproprietari, care, altfel, ar fi decăzuți din drepturile lor.

Reclamantul nu poate beneficia de dreptul de acrescământ, atât timp cât și celălalt succesibil a formulat notificare în baza legii speciale, prin urmare acțiunea sa nu poate decât să profite celui alt coproprietar.

Pentru aceste motive, a solicitat respingerea acțiunii ca neîntemeiată.

S-a formulat răspuns la întâmpinare, solicitându-se respingerea excepțiilor invocate.

Pe fond, reclamantul a răspuns apărărilor arătând că dezbaterile succesiunii nu are legătură cu procedura reglementată de Legea nr.10/2001, importanță prezentând doar formularea notificării și ulterior atacarea dispoziției în instanță.

Altfel, ar însemna ca persoane care nu au depus notificare sau care nu au atacat dispoziția să apară ca beneficiare ale restituirii într-o dispoziție ulterioară.

Consideră că intenția legiuitorului este aceea ca dreptul de proprietate să fie câștigat numai de partea care a atacat în instanță dispoziția și a obținut restituirea în natură a imobilului.

În fine, arată că terenul nu poate face obiectul unei dezbateri succesoriale, deoarece nu s-a aflat în patrimoniul autorului la decesul acestuia, iar organul administrativ are obligația de a respecta hotărârea judecătorească.

Prin sentința civilă nr.208/31.05.2017, pronunțată în dosarul nr.1111, Tribunalul QW a respins excepțiile și a anulat în parte dispoziția nr.22/2017, emisă de GHI, în sensul înlăturării numitei MNO. A menținut în rest dispoziția.

A considerat că acțiunile întemeiate pe Legea nr.10/2001 sunt de competența tribunalului, așa cum s-au purtat și judecățile anterioare ale părților. În privința procedurii prealabile, a apreciat că nu sunt incidente prevederile Legii nr.554/2004 iar primarul are calitate procesuală pasivă, deoarece a emis actul atacat.

Pe fondul cauzei, s-a arătat în considerente, dispoziția nr.22/2017 a fost emisă de GHI ca urmare a soluționării dosarului nr.37/46/2009, prin sentința civilă nr.156 fiind admisă acțiunea formulată de reclamant, fiind anulată dispoziția nr.643/22.12.2004 și constatându-se că reclamantul are dreptul să primească despăgubiri pe construcții și să îi fie restituit în natură terenul de 10.950 m.p.

Sentința a rămas definitivă și irevocabilă prin decizia nr.94/20.05.2009, a curții de apel.

S-a reținut în judecata anterioară că reclamantul este proprietarul întregii suprafețe de teren de 10950 m.p. deoarece a formulat singur acțiune împotriva dispoziției nr.643.

Decizia din apel nu este opozabilă părâtei MNO, care nu a sesizat instanța și nu a intervenit în proces, ca urmare reclamantul este singurul care a atacat.

În fine, s-a reținut că în temeiul Legii nr.10/2001, dreptul de proprietate se câștigă numai de către cel care a formulat notificare, nu de către toți moștenitorii.

Împotriva sentinței au formulat recurs părâții, căile de atac astfel exercitate fiind calificate apel prin încheierea pronunțată în ședința publică din 15.01.2018.

Criticile apelantei-pârâte MNO au vizat soluția excepției lipsei calității procesuale pasive a Primarului Comunei PR adăugând susținerilor anterioare motivul că dispoziția atacată a fost emisă de primăria Comunei PR prin primar, nu de primar.

Apelanta a susținut că hotărârea este nelegală întrucât nu cuprinde mențiunea căii de atac și a termenului declarării acesteia, respectiv a instanței ce poate fi sesizată.

A mai arătat că hotărârea nu se sprijină pe probele administrate în cauză, ci face trimitere la judecăți anterioare, are motive contradictorii.

Nu s-a motivat respingerea interogatoriului propus prin întâmpinare.

Pe de altă parte, potrivit considerentelor, nu s-a intrat în judecata fondului ori au fost ignorate prevederile art.4 alin.(1) din Legea nr.10/2001, republicată, care stabilesc că în cazul în care restituirea este cerută de mai multe persoane îndreptățite, dreptul de proprietate asupra imobilului se constată sau se stabilește în cote-părți ideale potrivit dreptului comun.

Prin notificarea nr.434/2001, a solicitat restituirea în natură a terenului și a construcțiilor situate în comuna PR, satul ST, județul QW.

Nefiind parte în procesul soluționat prin sentința civilă nr.156/2007 a Tribunalului QW, hotărârea nu îi este opozabilă, deci nu poate produce efecte în privința sa. Reclamantul a ascuns situația juridică a terenului și a indus în eroare instanța de judecată, omițând intenționat introducerea sa în proces.

Apelantul-pârât GHI a invocat nelegalitatea hotărârii pentru neindicarea căii de atac și a termenului de exercitare a acesteia.

A susținut că nu au fost analizate apărările sale pe fondul cauzei, conform cărora reclamantul cunoștea existența celui alt succesibil, care a formulat notificare în termen în baza Legii nr.10/2001 iar notificarea are valoare de acceptare a succesiunii.

Nu s-a arătat în considerente de ce un moștenitor este mai îndreptățit decât altul la obținerea unor măsuri reparatorii.

S-a reiterat apărarea conform căreia acțiunea reclamantului de a ataca în justiție dispoziția nr.643/22.12.2004 are caracterul unui act de conservare, efectuat pentru înlăturarea riscului ca bunul să rămână în proprietatea statului și evitarea decăderii celorlalți moștenitori din drepturile lor.

În fine, a arătat că pentru ca dreptul persoanei care a formulat notificare să nu fie golit de conținut, acțiunea în justiție a unui moștenitor profită și celorlalți moștenitori.

Intimatul-reclamant a formulat întâmpinare față de cele două apeluri.

În privința mențiunilor din dispozitivul sentinței, s-a arătat că omisiunea invocată nu a produs vreo vătămare părții.

A susținut că au fost examinate apărările pârâtului GHI, că nu a contestat calitatea de moștenitoare a pârâtei, însă notificările formulate de cei doi moștenitori au fost inițial soluționate prin respingerea cererii de restituire în natură a terenului, ceea ce înseamnă că prin dispoziția nr.643/22.12.2004 au intrat în patrimoniul acestora doar construcțiile.

Cum doar reclamantul a contestat în instanță dispoziția nr.643/22.12.2004, prin titlul executoriu i s-a restituit în natură terenul de 10950 m.p. numai lui, nu și pârâtei. Pentru aceasta au fost apreciate probele de la dosar.

A reiterat susținerile de la judecata în primă instanță.

A adăugat că în materia Legii nr.10/2001 nu este incidentă regula unanimității, care împiedică un singur coproprietar să revendice un imobil fără acordul celorlalți coproprietari.

Legat de critica potrivit căreia nu a adus la cunoștința instanței existența unui alt moștenitor care a formulat notificare, arată că hotărârea pronunțată în dosarul nr.37/46/2009 a intrat în puterea lucrului judecat, că instanța a avut de verificat legalitatea dispoziției nr.643/22.12.2004, emisă de GHI, act aflat la dosar.

Susține că interogatoriul nu a fost încuviințat pentru că apărătorul pârâtei a declarat la termenul de judecată din 24.05.2017 că nu are alte probe de solicitat.

Învederează că nu avea obligația de a solicita introducerea în proces a numitei MNO, deoarece potrivit art.26 alin.3 din Legea nr.10/2001, persoana care se pretinde îndreptățită poate ataca dispoziția emisă de primar. Fiind mulțumită de conținutul și efectele dispoziției nr.643/22.12.2004, pârâta nu a contestat-o.

A încheiat întâmpinările prin aceea că multe dintre critici nu au fost invocate ca apărări la judecata în primă instanță.

În răspunsul la întâmpinare, apelanta-pârâtă a reiterat criticile formulate.

II. Curtea constată admisibilitatea sesizării, în conformitate cu prevederile art.519 Cod procedură civilă, pentru următoarele motive:

Este dedusă judecății chestiunea efectelor atacării în justiție doar de către unul dintre cei doi moștenitori care au formulat notificare în baza Legii nr.10/2001 a dispoziției prin care s-a constatat, referitor la solicitarea de restituire în natură a terenului ce a aparținut autorului XYZ, că reconstituirea dreptului de proprietate a operat în condițiile Legii nr.18/1991, eliberându-se titlu de proprietate moștenitorilor.

Este invocată prin acțiune preluarea cotei moștenitorului inactiv din imobilul teren de către moștenitorul care a atacat în instanță dispoziția prin care s-a respins solicitarea de restituire în natură a respectivului bun în procedura reglementată de Legea nr.10/2001.

Dezlegarea de către tribunal a acestei chestiuni este criticată în calea de atac.

Chestiunea preluării cotelor celorlalți moștenitori titulari ai notificării prevăzute de Legea nr.10/2001 de către moștenitorul care a finalizat procedura reglementată de actul normativ prin contestarea dispoziției emise de primar în instanță este nouă, nemaifiind regăsite cauze similare pe rolul acestei curți.

Este nouă și din perspectiva soluțiilor pronunțate în materia Legii nr.10/2001 de către Înalta Curte de Casație și Justiție în decizii de speță, care au vizat alte situații de fapt, și anume pe aceea în care notificarea a fost formulată în nume propriu și în numele celorlalți moștenitori, ceea ce a condus la concluzia că între persoana notificatoare și ceilalți moștenitori a operat gestiunea de afaceri (Secția I Civilă, decizia nr.271/20.01.2012).

În cazul de față, notificările pe Legea nr.10/2001 au fost formulate distinct de către părțile persoane fizice, la date diferite, respectiv 17.10.2001 și 09.11.2001, reclamantul solicitând restituirea în echivalent a unor terenuri ce au aparținut lui XYZ, fără a indica alți moștenitori, iar pârâta restituirea în natură sau prin echivalent a suprafeței de 35 ha., teren ce a aparținut lui XYZ, fără a menționa alți moștenitori.

Diferența de stare de fapt rezultă și din continuarea procedurii reglementate de Legea nr.10/2001 în sensul contestării dispoziției nr.643/22.12.2004, prin care față de cele două notificări, care vizau și construcții, s-a dat soluția, privitor la teren, de respingere a solicitării de restituire în natură, numai de către unul dintre moștenitorii care au formulat notificare.

Contestația împotriva dispoziției nr.643/22.12.2004 a fost introdusă în instanță de către reclamantul JKL, fără a preciza că acționează și în numele altui moștenitor.

Situația existenței unui alt moștenitor era cunoscută de instanță în dosarul nr.3110/46/2006, așa cum se arată în motivarea sentinței nr.156/14.05.2007, a Tribunalului QW, când este redată întâmpinarea pârâtului GHI.

Constatând că terenul de 10950 m.p. este liber, în aplicarea art.9 din Legea nr.10/2001, potrivit căruia imobilele preluate abuziv se restituie în natură, Tribunalul QW a dispus anularea dispoziției nr.643/22.12.2004 emisă de GHI și a obligat pârâtul la restituirea în natură a terenului, act neatribuit reclamantului prin titlul de proprietate emis în baza Legii nr.18/1991.

Apelul formulat de GHI împotriva sentinței civile nr.156/14.05.2007 a fost respins prin decizia civilă nr.94/A/20.05.2009, pronunțată de Curtea de Apel QWQW în dosarul nr.37/46/2009.

Și în decizia nr.2167/10.03.2011, Înalta Curte de Casație, Secția I Civilă stabilește prezența gestiunii de afaceri pentru împrejurarea în care notificarea este formulată în nume propriu, dar și în numele celorlalți moștenitori și dată fiind atitudinea moștenitorilor.

Prin decizia nr.2389/28.10.2015 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, Secția I Civilă, s-a reținut constatarea instanței de apel în sensul că în materia Legii nr.10/2001 nu sunt aplicabile dispozițiile unanimității, care caracterizează acțiunea în revendicare și că, potrivit art.4 alin.(4) din Legea nr.10/2001, de cotele moștenitorilor legali sau testamentari care nu au urmat procedura prevăzută la cap. III profită ceilalți moștenitori ai persoanei îndreptățite, care au depus în termen cererea de restituire.

Interpretând dispozițiile art.4 alin.(4) din Legea nr.10/2001, prin decizia nr.4054/13.05.2011, Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția I Civilă a reținut că dreptul de acrescământ, potrivit cu care de cotele moștenitorilor legali sau testamentari care nu au urmat procedura prevăzută la cap. III profită ceilalți moștenitori ai persoanei îndreptățite care au depus în termen cererea de restituire, funcționează numai în raport de actul prin care se declanșează procedura prevăzută la cap. III al Legii nr.10/2001, deci de notificare, iar nu în raport de alte acte ulterioare declanșării procedurii, precum contestația formulată împotriva modului de soluționare a notificării.

S-a considerat că formularea notificării de către mai multe persoane determină incidența art.48 alin.(2) Cod procedură civilă, potrivit căruia dacă prin natura raportului juridic sau în temeiul unei dispoziții a legii, efectele hotărârii se întind asupra tuturor reclamantilor sau pârâților, actele de procedură îndeplinite numai de unii din ei folosesc și celorlalți.

Înalta Curte a apreciat că dispoziția pronunțată în procedura prealabilă își produce efectele asupra tuturor celor care au depus notificare, iar contestația formulată numai de către unii dintre notificatori folosește și celorlalți.

Prin decizia nr.2167/10.03.2011, amintită, Înalta Curte a constatat greșita interpretare în apel a dispozițiilor art.4 alin.4 din Legea nr.10/2001, considerând că legea reglementează două etape succesive: una administrativă, obligatorie, și una judiciară, facultativă, care privește controlul judecătoresc al actelor emise în temeiul acestei legi în cadrul procedurii administrative prealabile.

A arătat în considerente că împrejurarea că unul dintre comoștenitori, după ce a formulat notificarea, prin care a declanșat procedura administrativă, nu a înțeles să mai urmeze procedura judiciară și să atace dispoziția prin care s-a finalizat această procedură, nu duce la pierderea dreptului recunoscut prin dispoziția emisă de unitatea sau entitatea notificată în favoarea comoștenitorilor/comoștenitorului care uzează de procedura judiciară.

Având în vedere că este menținută o soluție prin care se statuează că nu este incidentă în materia Legii nr.10/2001 regula unanimității cu privire la formularea notificării, că pe de altă parte în alte spețe este examinată atitudinea părților comoștenitori în declanșarea procedurii administrative și pe parcursul judecării privitoare la dispoziția de soluționare a notificării, având în vedere că în prezenta cauză este vorba despre notificări diferite și întrucât părțile nu au înțeles să

formuleze cereri și în numele celui alt moștenitor, Curtea apreciază că se impune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea interpretării dispozițiilor art.4 alin.3 și 4 din Legea nr.10/2001 raportat la prevederile art.26 alin.3 din lege, forma în vigoare la momentul emiterii dispoziției nr.22/01.02.2017, care stabilesc că dispoziția motivată de respingere a notificării sau a cererii de restituire în natură poate fi atacată de persoana care se consideră îndreptățită la instanță, în termen de 30 de zile de la comunicare.

Dispozițiile art.26 alin.(3) din forma menționată a legii, corespund celor ale art.24 alin.(7) din forma Legii nr.10/2001 aflată în vigoare la momentul emiterii dispoziției nr.643/22.12.2004.

III. Punctul de vedere al părților cu privire la dezlegarea problemei de drept.

Apelantul GHI, exprimându-și acordul cu sesizarea Înaltei Curți în procedura reglementată de art.519 și următoarele Cod procedură civilă, a arătat că dată fiind existența unui număr total de 4 moștenitori ai defunctului XYZ, sunt persoane îndreptățite la restituirea terenului din litigiu în baza Legii nr.10/2001 doar moștenitorii care au formulat notificare, JKL și MNO.

A considerat că intimatul-reclamant este în culpă pentru că nu a adus la cunoștința instanței faptul că nu este unicul moștenitor îndreptățit, demersurile întreprinse de acesta în instanță având caracterul unor acte de conservare. Acțiunea sa nu poate decât să profite celui alt coproprietar.

Reiterând susținerile anterioare, intimatul-reclamant a arătat în punctul său de vedere, formulat în scris, că nu era obligat să o cheme pe moștenitoarea MNO în judecată în precedentul proces, câtă vreme aceasta nu s-a considerat îndreptățită să atace dispoziția nr.643/22.12.2004.

Apelanta MNO a formulat aceleași concluzii cu cele ale Primarului Comunei PR referitor la declanșarea procedurii reglementate de art.519 Cod procedură civilă și următoarele.

A reiterat susținerile anterioare.

IV. Opinia completului de judecată.

Art.4 alin. 4 din Legea nr.10/2001, forma în vigoare la momentul emiterii dispoziției nr.22/01.02.2017, prevedea că de cotele moștenitorilor legali sau testamentari care nu au urmat procedura prevăzută la cap. III profită ceilalți moștenitori ai persoanei îndreptățite care au depus în termen cererea de restituire, negând caracterul de act de conservare al contestației formulate doar de unul sau o parte dintre moștenitori împotriva dispoziției de respingere a restituirii în natură a imobilului.

Aceste dispoziții nu erau incluse în forma în vigoare la data emiterii primei dispoziții, emise sub nr.643/22.12.2004.

Vechea formă a legii, în vigoare la 22.12.2004, stabilea la art.23 alin.(4), că dispoziția de aprobare a restituirii în natură a imobilului face dovada proprietății persoanei îndreptățite asupra acesteia.

Pe de altă parte, persoanei care a formulat notificare în termen și căreia i-a fost respinsă solicitarea de restituire în natură a imobilului, art.21 alin.6 din lege îi recunoștea dreptul de a solicita în justiție măsuri reparatorii în natură.

În raport de topografia textelor a căror interpretare se solicită, de fixarea unui termen pentru formularea contestației împotriva dispoziției prin care este soluționată notificarea și de recunoașterea calității de titular al acestei contestații numai în favoarea persoanei îndreptățite, instanța apreciază că potrivit art.4 alin.(3) teza finală și alin.(4) raportat la art.26 alin.(3) din Legea nr.10/2001 (art.24 alin.(7) din forma aflată în vigoare la momentul emiterii dispoziției nr.643/22.12.2004) cererea de restituire a imobilului are valoare de acceptare a moștenirii, însă nefinalizarea procedurii reglementate la Cap. III al legii prin contestarea în instanță a dispoziției prin care a fost soluționată notificarea determină pierderea cotei din moștenire în favoarea moștenitorilor care au urmat această procedură și au finalizat-o.

Dacă se apreciază că nu operează regula unanimității pentru formularea notificării, stabilirea conform art.4 alin.(1) din Legea nr.10/2001, vechea formă, doar a cotelor potrivit dreptului comun, nu determină preluarea acestei reguli a unanimității pentru actele ulterioare notificării.

De aceea nu se poate considera că cel care a formulat contestația împotriva dispoziției de soluționare a notificării, fără a acționa și în numele celui alt moștenitor, a cărui existență rezultă din actele aflate la dosar, sau a cere introducerea acestuia în cauză, a efectuat acte de conservare în numele și pe seama moștenirii, pentru păstrarea drepturilor tuturor moștenitorilor care au formulat notificare.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE**

Admite cererea.

În temeiul dispozițiilor art.519 Cod procedură civilă dispune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile în cauza referitoare la apelurile declarate de pârâții **GHI**, cu sediul în comuna PR, sat PR nr.301, județul QW, CIF și **MNO**, CNP, domiciliată în QWQW, Aleea, bloc ..., sc., etaj, ap....., județul QW, împotriva sentinței civile nr.208 din 31 mai 2017, pronunțată de Tribunalul QW în dosarul nr.1111, în contradictoriu cu intimatul-reclamant **JKL**, CNP, domiciliat în comuna FRG, sat KJU, nr....., județul QW, cu privire la:

1. interpretarea dispozițiilor art. 4 alin. 3 și 4 și art.26 alin.3 din Legea nr.10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 - 22 decembrie 1989 în sensul că cererea de restituire are valoare de acceptare a succesiunii pentru bunurile a căror restituire se solicită numai dacă este urmată întreaga procedură de la Capitolul III al legii, prin formularea inclusiv a contestației împotriva dispoziției de respingere a solicitării de restituire în natură a bunurilor imobile; în caz afirmativ, de cotele celorlalți moștenitori profită doar moștenitorul sau moștenitorii care au formulat contestație;

2. în caz contrar, această contestație nu constituie decât un act de conservare în numele și pe seama tuturor moștenitorilor care, prin formularea cererii de restituire, au făcut act de acceptare a moștenirii.

Dispune suspendarea judecății în temeiul art.520, alin.2 Cod procedură civilă.

Înaintează prezenta încheiere, însoțită de hotărâri judecătorești.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 07 mai 2018, la Curtea de Apel QWQW – Secția

I Civilă.

Președinte,
ABC

Judecător,
DEF

Grefier,
DEF

Red.
Tehnored.
Ex.5/04.06.2018